

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Videotranscripties - Netherlands

Samadhi 1 – Maya, de illusie van het zelf

Samadhi is een oud Sanskriet woord, waarvoor er geen modern equivalent bestaat. Het is een behoorlijke uitdaging om een film te maken over Samadhi. Samadhi wijst op iets dat niet kan worden overgebracht op het niveau van de geest.

Deze film is gewoon de uiterlijke manifestatie van mijn eigen innerlijke reis. Het is niet bedoeld om je iets te leren over Samadhi, of je geest te voeden met informatie maar om je te inspireren, om je ware aard rechtstreeks te kunnen ontdekken. Samadhi is nu relevant, meer dan ooit! We zijn op een moment in de geschiedenis gekomen, waar we niet alleen Samadhi zijn vergeten, maar we zijn vergeten WAT we zijn vergeten.

Dit vergeten is "Maya", de illusie van "het zelf".

Als mens zijnde leven de meesten van ons ondergedompeld in ons dagelijks leven, met nauwelijks aandacht voor wie we zijn, waarom we hier zijn, of waar we naartoe gaan. De meesten van ons zijn nooit echt gewaar geweest van het ware zelf, de ziel of wat de Boeddha noemt "Annata" - dat wat voorbij gaat aan naam en vorm, voorbij het denken. Met als resultaat dat we geloven dat we deze beperkte lichamen zijn. We leven in angst, hetzij bewust of onbewust, dat de beperkte structuur van "het zelf" waarmee we geïdentificeerd zijn, zal sterven.

In de wereld van vandaag, houdt de overgrote meerderheid van de mensen zich bezig met religieuze of spirituele praktijken zoals yoga, gebed, meditatie, zingen of welke vorm van ritueel dan ook het zijn technieken die ons doen conditioneren. Wat betekent dat ze slechts een deel zijn van het bouwwerk van ons ego. Het 'zoeken' en 'de activiteit zelf' is niet het probleem.

Maar denken dat je het antwoord gevonden hebt in een 'uiterlijke vorm', dat is het probleem. Spiritualiteit in de meest voorkomende vorm is niet anders dan het ziekelijke denken dat overal gaande is. Het is een alsmat doorgaande bezigheid van de geest. Meer van: 'de mens die doet', i.p.v. 'de mens die is'. Het ego construct wil meer geld, meer macht, meer liefde, meer van alles. Zij die zich op het zogenaamde spirituele pad begeven, verlangen om meer spiritueel te zijn, meer wakker, meer evenwichtig, meer vreedzaam, meer verlicht. Het gevaar dat je nu deze film kijkt, is dat je geest Samadhi wil 'verwerven'. Nóg gevaarlijker is, dat je geest misschien denkt dat het al Samadhi verworven heeft. Wanneer er ook maar een verlangen is om iets te bereiken kun je er zeker van zijn dat het ego construct aan het werk is. Samadhi gaat niet over iets bereiken of iets toevoegen aan jezelf.

Om Samadhi te realiseren is het nodig om te leren sterven voordat je sterft. Leven en dood zijn als yin en yang een onafscheidelijk continuüm. Een eindeloos ontvouwen, met geen begin en geen einde. Als we de dood wegduwen, duwen we het leven ook weg. Als je de waarheid direct ervaart vanuit wie je bent, is er geen angst meer voor het leven of de dood.

Er wordt ons verteld wie we zijn door onze maatschappij en onze cultuur, en tegelijkertijd zijn we slaven van een dieper onbewust biologische verlangen en afschuw, dat onze keuzes beheerst. Het ego construct is niets meer dan de impuls om te herhalen. Het is gewoon het paadje dat energie ooit nam en de neiging van deze energie om dat paadje weer opnieuw te nemen, ongeacht of het nu positief of negatief is voor het organisme.

Er zijn eindeloos veel niveaus van het geheugen of de geest, spiralen met daarin spiralen. Zodra je bewustzijn zich identificeert met deze gedachten of ego construct, zit je vastgebonden aan sociale conditionering, wat je de matrix zou kunnen noemen.

Er zijn aspecten van het ego waar we ons bewust van kunnen zijn, maar het is het onbewuste de archaïsche bedrading, de oer existentiële angsten die eigenlijk de hele machine aandrijven. Eindeloze patronen van graaien naar plezier en vermijden van pijn worden omgezet naar pathologisch gedrag . ons werk . onze relaties . onze overtuigingen, onze gedachten en onze hele manier van leven. Als vee, leven en sterven de meeste mensen in passieve overgave, en voederen hun leven aan de matrix.

We leven levens opgesloten in nauwe patronen. Levens, vaak gevuld met groot lijden en het komt niet in ons op dat we onszelf eigenlijk vrij kunnen zetten. Het is mogelijk om het leven dat je geërfd hebt uit je verleden los te laten en het leven te gaan leven dat wacht om te ontspruiten vanuit je innerlijke wereld.

We werden allemaal geboren in deze wereld met biologisch geconditioneerde structuren, maar zonder zelfbewustzijn. Vaak als je in de ogen van een jong kind kijkt is er geen spoor van enig "zelf", alleen lichtgevende leegte. De persoon die men uiteindelijk wordt is een masker, gedragen over het bewustzijn. Shakespeare zei: "De hele wereld is een podium, en alle mannen en vrouwen slechts toneelspelers". In een ontwaakt individu, schijnt bewustzijn door de persoonlijkheid heen, door het masker heen. Zodra je ontwaakt, raak je niet langer geïdentificeerd met je karakter. Je gelooft niet meer dat je de maskers 'bent' die je draagt noch geef je het spelen van een rol op. Als we geïdentificeerd zijn met onze rol, onze persona, dát is Maya, de illusie van 'het zelf'. Samadhi is wakker worden uit de droom van de rol die je speelt in het toneelstuk van het leven.

2400 jaar nadat Plato "De Republiek" schreef, baant de mensheid zich nog steeds haar weg uit de grot van Plato. In feite zouden we wel eens meer dan ooit genageld kunnen zijn door illusies. Plato liet Socrates een groep mensen beschrijven die hun hele leven vastgeketend zaten in een grot met hun gezicht naar een witte muur. Het enige wat ze konden zien waren schaduwen op de muur geprojecteerd door de dingen die passeerden voor een vuur dat achter hen was. Deze poppenkast werd hun wereld. Volgens Socrates, brachten de schaduwen de gevangenen het dichtst bij de mogelijkheid om de waarheid te kunnen zien. Zelfs nadat hen werd verteld over de buitenwereld, bleven ze geloven dat de schaduwen alles was dat bestond. Zelfs als ze het vermoede hadden dat er meer was waren ze niet van plan om van hun bekende plek te vertrekken.

De mensheid vandaag de dag is als de mensen die alleen maar de schaduwen gezien hebben op de muur. De schaduwen kan je vergelijken met onze gedachten. De wereld van het denken is de enige wereld die we kennen. Maar er is nog een andere wereld voorbij het denken. Voorbij de dualistische geest. Ben je bereid om de grot te verlaten, alles te verlaten dat je ooit gekend hebt om de waarheid te kunnen ontdekken over wie je werkelijk bent?

Om Samadhi te kunnen ervaren, is het noodzakelijk om je aandacht af te wenden van de schaduwen weg van de gedachten richting het licht. Wanneer een persoon alleen aan duisternis gewend is dan moet hij geleidelijk aan wennen aan het licht. Net als acclimatiseren aan een nieuw paradigma, kost het tijd en inspanning, en een bereidheid om het nieuwe te verkennen, evenals het oude af te schudden. De geest kan vergeleken worden met een val voor het bewustzijn, een doolhof of een gevangenis. Het is niet dat je in de gevangenis zit, je 'bent' de gevangenis.

De gevangenis is een illusie. Als je geïdentificeerd bent met een illusoire zelf, dan ben je in slaap. Zodra je gewaar bent van de gevangenis, als je vecht om uit de illusie te komen, dan pak je de illusie aan alsof het echt is en ben je nog steeds in slaap. Alleen, nu wordt het een nachtmerrie. Je achtervolgt en rent voor eeuwig weg van schaduwen. Samadhi betekend wakker worden uit de droom van het 'gescheiden zelf' of het ego construct. Samadhi betekend wakker worden uit de identificatie met de gevangenis met de naam: "ik". Je kunt eigenlijk nooit echt vrij zijn, want overal waar je heen gaat daar is je gevangenis ook.

Ontwaken is niet zozeer het afschudden van de geest of de matrix. Integendeel als je er niet mee geïdentificeerd bent, kan je het spel van het leven meer in zijn volheid ervaren, genietende van de show zoals het is, zonder verlangen of angst. In de oude leringen werd dit wel "het goddelijke spel van Leila" genoemd. Het spel van het spelen in dualiteit.

Het menselijk bewustzijn is een continuüm. Aan het ene uiterste zijn mensen geïdentificeerd met het materiële zelf. Aan het andere uiterste is Samadhi, de beëindiging van het zelf. Elke stap die we zetten op het continuüm richting Samadhi, brengt minder lijden. Minder lijden betekent niet dat het leven vrij is van pijn. Samadhi is voorbij de dualiteit van pijn en genot. Het betekent in wezen: minder verstand, minder van 'het zelf' dat weerstand creëert tegen wat zich ook aandient en die weerstand is juist datgene dat lijden veroorzaakt. Het zelfs maar één keer realiseren van Samadhi kan je de andere kant van het continuüm laten zien. Om te zien dat er iets anders is dan de materiële wereld en eigenbelang. Als er een daadwerkelijke beëindiging is van de 'zelf' structuur is er geen ego-gedachte in Samadhi, geen zelf, geen dualiteit en toch is daar de IK BEN, annata of geen zelf. In die leegte is de dageraad van prajna of wijsheid, met dien verstande dat het immanente zelf ver buiten het spel van dualiteit ligt, voorbij het hele continuüm.

Het immanente zelf is tijdloos, onveranderlijk, altijd nu. Verlichting is de samensmelting van het oorspronkelijke spiraal, de steeds veranderende gemanifesteerde wereld of lotus waaruit de tijd zich ontvouwt, met jouw tijdloze wezen. Je innerlijke bedrading groeit als een eeuwig ontvouwende bloem als je je dis-identificeert met het zelf, terwijl je een levende brug wordt tussen de wereld van tijd en het tijdloze.

Alleen het realiseren van het immanente zelf is slechts het begin van iemands pad. De meeste mensen zullen Samadhi ontelbare keren moeten ervaren en verliezen in meditatie voordat zij in staat zijn om het te integreren in andere facetten van het leven. Het is niet ongebruikelijk om diepgaande inzichten te hebben in de aard van je wezen tijdens de meditatie of zelfonderzoek, en jezelf weer eens te zien terugvallen in oude patronen, terwijl je de waarheid vergeet over wie je bent.

Om die stilte of leegte te realiseren in elk facet van het leven, elk facet van iemands zelf, is om leegte 'te worden' dansende als alle dingen.

Bewegingloosheid staat niet los van beweging. Ook niet het tegenovergestelde van beweging. In Samadhi wordt bewegingloosheid gezien als identiek aan beweging, vorm is identiek aan leegte. Voor de geest is dit onzinnig, want geest is de tot stand gekomen dualiteit.

Rene Descartes, de vader van de westerse filosofie, is beroemd om het gezegde "Ik denk dus ik ben". Geen enkele andere zin van de val van de beschaving zo duidelijk samen pure identificatie met de schaduwen op de muur in de grot. Descartes' vergissing, net als de vergissing van bijna alle mensen, was het 'fundamentele zijn' vergelijken met denken.

Aan het begin van zijn beroemdste geschrift, schreef hij dat bijna alles maar betrekkelijk is. Alles wat je waarneemt en zelfs wat je denkt kan je relativiseren. Eveneens in de Kalama Sutra zei Boeddha: 'om de waarheid te kunnen bepalen, zou men vragen moeten stellen bij alle tradities, geschriften, leringen en de hele inhoud van iemands geest en waarnemingen. Beide mannen begonnen een groot scepticisme, maar het verschil was dat Descartes onderzoek bleef steken bij het niveau van denken, terwijl de Boeddha dieper ging en steeds verder doordrong voorbij het diepste niveau van de geest. Misschien als Descartes voorbij zijn denkvermogen was gegaan, zou hij tot een besef gekomen zijn van zijn ware aard en zou westerlijk bewustzijn er heel anders uit gezien hebben vandaag de dag.

In plaats daarvan, beschreef Descartes de mogelijkheid van een kwade demon die ons onder een sluier van illusie houdt. Descartes had niet door wat deze kwade demon nou eigenlijk was. Net als in de film The Matrix, zouden we aangesloten kunnen zitten aan een of ander programma dat ons een illusoire droomwereld geeft. In de film leefden mensen hun leven in de matrix, terwijl zij op een ander niveau slechts batterijen waren, hun levenskracht gaven aan de machines die hun energie gebruikten voor hun eigen agenda.

Mensen geven graag de schuld aan iets buiten zichzelf of aan de staat of de wereld of vanwege hun ongelukkig zijn. Of het nu een persoon is, een bepaalde groep of land, religie of een soort regerende Illuminati zoals Descartes' kwade demon, of de intelligente machines in de Matrix. Ironisch genoeg is de demon die Descartes zich voorstelde juist datgene was waarmee hij zichzelf definieerde. Als je Samadhi realiseert, wordt het duidelijk dat er een controller is, is er een machine en kwade demon die je leven leegzuigt, dag na dag. De machine, dat ben jij.

Je zelf-structuur is opgebouwd uit vele kleine geconditioneerde sub-programma's of baasjes. Een baasje dat naar voedsel hunkert, een ander hunkert naar geld, een andere status, positie, macht, sex, intimiteit. Een ander wil bewustzijn of aandacht van anderen. De verlangens zijn letterlijk eindeloos en kunnen nooit tevreden gesteld worden. We besteden veel tijd en energie aan het decoreren van onze gevangenissen, bezwijken onder de druk om onze maskers te verbeteren en onze baasjes te voeden opdat ze krachtiger worden. Net als drugsverslaafden hoe meer we proberen de baasjes tevreden te stellen, des te meer we blijven verlangen. Het pad naar de vrijheid is niet zelfverbetering, of het hoe dan ook voldoen aan de agenda van het zelf, maar de hele agenda van het zelf al met al op te geven.

Sommige mensen zijn bang dat het ontwaken van hun ware aard zal betekenen dat ze hun individualiteit zullen verliezen en het genieten van het leven. Eigenlijk is het tegenovergestelde waar; de unieke individualisering van de ziel kan alleen geuit worden wanneer het geconditioneerde zelf wordt overwonnen.

Omdat we in slaap blijven in de matrix, zullen de meesten van ons nooit te weten komen wat de ziel eigenlijk wil uiten.

Het pad naar Samadhi gaat gepaard met meditatie, dat zowel het geconditioneerde zelf waarneemt; dat steeds veranderd, als ook het beseffen van je ware aard, dat niet veranderd. Zodra je bij je stil-punt komt, de bron van je bestaan, zullen je verdere instructies tegemoet komen zonder enige nadruk op hoe je uiterlijke wereld zou moeten veranderen. Niet mijn wil, maar hogere wil zal geschieden.

Als de geest alleen de uiterlijke wereld probeert te veranderen om te voldoen aan een idee wat het pad zou moeten zijn, is het alsof je probeert om het beeld in een spiegel te veranderen door het spiegelbeeld te manipuleren. Om de afbeelding in de spiegel te laten glimlachen kan je natuurlijk het spiegelbeeld niet manipuleren. Je zal 'de jou' moeten realiseren, dat de authentieke bron is van het spiegelbeeld.

Zodra je besef hebt van het authentieke zelf, betekend het niet dat er iets aan de buitenkant veranderd dient te worden. Wat verandert, is de bewuste, intelligente, innerlijke energie of prana, die bevrijd is van geconditioneerde patronen en kan voortaan

aangestuurd worden door de ziel. Je kunt je alleen gewaar worden van het doel van de ziel zodra je in staat bent om te kunnen kijken naar het 'geconditioneerde zelf' met zijn eindeloze na te jagen doelen, en hen vervolgens loslaat.

In de Griekse mythologie, tref je de door goden veroordeelde Sisyphus aan, en hij kreeg de taak om iets voor altijd zinloos te herhalen. Zijn taak was om een rotsblok eindeloos de berg op te duwen, alleen maar om het weer naar beneden rollen. De Franse existentialist en Nobelprijswinnende auteur, Albert Camus, zag de situatie van Sisyphus als een metafoor voor de mensheid. Hij stelde de vraag: 'Hoe kunnen we betekenis vinden in dit absurde bestaan?'.

Als mens zijn we eindeloos aan het zwoegen, bouwen we aan een toekomst die nooit arriveert, en vervolgens gaan we dood. Als we ons deze waarheid werkelijk zouden realiseren, dan zullen we ofwel gek worden wanneer we geïdentificeerd zijn met onze ego personas, of we zullen wakker worden en vrij komen. We kunnen nooit slagen in deze uiterlijke strijd, want het is gewoon een weerspiegeling van onze innerlijke wereld. De kosmische grap, de absurditeit van de situatie wordt duidelijk, zodra er een compleet en volslagen mislukken van het ego zelf is, om te ontwaken als gevolg van haar nutteloze bezigheden.

In Zen is er een gezegde, 'Vóór verlichting: hout hakken, water dragen na verlichting: hout hakken, water dragen'. Voordat men verlicht wordt, moet men de bal de heuvel opduwen, na de verlichting moet men ook de bal de heuvel opduwen. Wat is er veranderd? Het innerlijke verzet tegen: 'wat is'. Men heeft de worsteling losgelaten, ofwel: degene die worstelt realiseert zich dat hij illusoir is. De individuele wil of individuele geest en de goddelijke wil, of hogere geest, zitten nu op een lijn.

Samadhi is uiteindelijk het loslaten van alle innerlijke weerstand - van alle veranderende fenomenen, zonder uitzondering. Degene die in staat is om innerlijke vrede te realiseren, ongeacht de omstandigheid heeft ware Samadhi bereikt. Je laat weerstand niet gaan omdat je het een of ander vergoelijkt, maar opdat je innerlijke vrijheid zich niet op het uiterlijke niveau begeeft.

Het is belangrijk op te merken dat wanneer we de werkelijkheid accepteren zoals die is, dat dit niet per se betekent dat we stoppen met ons ding te doen in de wereld, of dat we mediterende pacifisten worden. Meer het tegenovergestelde: wanneer we vrij zijn om te handelen zonder te worden gedreven door onbewuste motieven, dan is het mogelijk om in overeenstemming te handelen met de Tao, met de volledige kracht van onze innerlijke energie aan onze zijde. Velen zullen beweren dat, om de wereld te veranderen en vrede voort te brengen, dienen we harder te vechten tegen onze veronderstelde vijanden. Vechten voor vrede is hetzelfde als schreeuwen voor stilte; het creëert gewoon meer van wat je niet wilt. In dezer dagen is er overal een oorlog tegen: een oorlog tegen terreur, een oorlog tegen ziekte, een oorlog tegen honger. Elke oorlog is eigenlijk een oorlog tegen onszelf.

De strijd is een onderdeel van een collectieve waan. We zeggen dat we vrede willen, maar we blijven leiders kiezen die zich bezighouden met oorlog. Leugenachtig zeggen we dat we voor de rechten van de mens zijn, maar we blijven producten kopen die gemaakt zijn in sweatshops. We zeggen dat we schone lucht willen, maar we blijven vervuilen. We willen wetenschap om kanker te genezen, maar we willen ons zelfvernietigende gewoonte-gedrag dat ons juist ziek maakt, niet veranderen. We misleiden onszelf dat we 'een beter leven' promoten. Ons verborgen stuk dat lijden en dood vergoelijkt, willen we niet zien. De overtuiging dat we een oorlog kunnen winnen tegen kanker, honger, angst, of een vijand die is gemaakt door ons eigen denken en gedrag, blijft ons eigenlijk wijsmaken dat we onze manier van doen op deze planeet, helemaal niet hoeven te veranderen.

De innerlijke wereld is waar de revolutie als eerste moet plaatsvinden. Als we rechtstreeks de spiraal van het leven in ons voelen, zal de uiterlijke wereld op een lijn komen met de Tao. Tot die tijd, zal alles wat we doen iets toevoegen aan de reeds door de geest gecreëerde chaos.

Oorlog en vrede ontstaan samen in een eindeloze dans; ze zijn een continuüm. De ene helft kan niet bestaan zonder de andere. Net als het licht niet kan bestaan zonder donker, en boven niet kan bestaan zonder beneden. De wereld lijkt licht te willen zonder duisternis, volheid zonder leegte, geluk zonder droevigheid. Hoe meer de geest betrokken raakt, des te meer verdeelt de wereld raakt. Elke oplossing die afkomstig is van de geest van het ego wordt gedreven door het idee dat er een probleem is, en de oplossing wordt zelfs een nog groter probleem dan wat men probeerde op te lossen. Wat je steeds wegduwt, blijft volhardend terugkomen.

Menselijk vernuft creëert alsmat nieuwe antibiotica, terwijl de natuur steeds slimmer wordt om bacteriën sterker te maken. Ondanks onze inspanningen in de voortdurende strijd, wordt de veelvuldigheid aan kanker eigenlijk groter, Het aantal hongerige mensen in de wereld groeit gestaag, het aantal terreur aanslagen wereldwijd wordt alsmat meer.

Wat is er mis met onze aanpak? Net als 'De tovenaars leerling' uit Goethe's gedicht, hielden we grip op een grote macht, maar we hebben niet de wijsheid om het te kunnen hanteren. Het probleem is dat we het gereedschap dat we gebruiken niet begrijpen. We begrijpen de menselijke geest niet, en zijn juiste rol en doel.

De crisis komt voort uit de beperkte geconditioneerde manier waarop we denken, de manier waarop we denken en hoe we het leven ervaren. Onze rationalisme heeft ons beroofd van ons vermogen om de wijsheid van vele oude culturen te herkennen en

te ervaren. Onze ego-denken beroofde ons van de mogelijkheid om de diepgaande heiligheid van het leven te kunnen voelen. Het verhevene van het leven en zijn geheel verschillende bewustzijnsniveaus zijn nu bijna verloren aan de mensheid. In de oude Egyptische traditie, waren Neters archetypische figuren wiens eigenschappen belichaamd konden worden door degenen die hun fysieke en geestelijke lichamen zuiverde op een dusdanige manier dat ze hogere bewustzijnsniveaus konden dragen. De originele Neter, of het goddelijke principe van deze wijsheid stond bekend als Thoth of Tehuti. Vaak afgebeeld als een schrijver met het hoofd van een vogel of Ibis, en vertegenwoordigde de oorsprong van alle kennis en wijsheid. Thoth kan worden omschreven als het kosmische principe van het denken of gedachte. Thoth gaf ons taal, concepten, het schrijven, wiskunde, en alle kunsten en manifestaties van de geest. Alleen degenen die een speciale training hadden doorstaan, werden toegelaten tot Thoth's heilige kennis.

Het boek van Thoth is geen fysiek boek, maar is de wijsheid van de Akasha of het etherische rijk. De legende vertelt dat Thoth's kennis diep verborgen zit in een geheime plaats binnen elk mens, en bewaakt werd door een gouden slang. De archetypische of eeuwigdurende mythe van de slang of draak die de schat bewaken doordringt vele culturen en hadden namen als Kundalini shakti, Chi, Heilige geest en innerlijke energie. De gouden slang is het ego construct dat gevangen zit in de innerlijke energie totdat het wordt beheerst en overwonnen, anders zal de ziel nooit in staat zijn om ware wijsheid te bereiken. Men zei dat het boek van Thoth niets anders dan lijden brengt aan ieder individu die het leest. Ook al ontdekt men de geheimen der goden en al dat verborgen is in de sterren. Wat begrepen moet worden, is dat het boek lijden bracht aan elk individu dat het las elk ego dat probeerde om er controle over te krijgen. In de Egyptische traditie werd ontwaakt bewustzijn vertegenwoordigd door Osiris.

Zonder dit ontwaakte bewustzijn, zou alle kennis of begrip, verkregen door het beperkte zelf gevaarlijk zijn, losgekoppeld van hogere wijsheid. Het oog van Horus zou open moeten zijn. De esoterische betekenis die je hier uit kunt halen, is vergelijkbaar met het meer bekende verhaal van de zondeval in het hof van Eden. Het boek van Thoth loopt parallel met de kennis van goed en kwaad, de vrucht die Adam en Eva geneigd waren te eten. De mensheid heeft natuurlijk al gegeten van de verboden vrucht, opende het boek van Thoth en werden uit het hof van Eden verbannen. De slang is een metafoor voor de oer-spiraal die zich uitstrekt vanuit de microkosmos naar de macrokosmos. Vandaag leeft de slag als jou. Het is de ego-geest uitgedrukt als de gemanifesteerde wereld. We hebben nog nooit eerder toegang gehad tot zoveel kennis. We gingen heel diep de materiële wereld in, we vonden zelfs het zogenaamde 'God deeltje', maar zijn nog nooit zó beperkt geweest, zó onwetend over wie we zijn, hoe we moeten leven en we begrijpen het mechanisme niet waarmee we lijden creëren.

Ons denken heeft de wereld geschapen zoals het nu is. Wanneer we iets bestempelen als goed of slecht, of voorkeur hebben met onze geest, is het te wijten aan de totstandkoming van ego structuren of eigen belangen. De oplossing is niet om te vechten voor vrede of de natuur te overwinnen, maar om gewoon de waarheid te erkennen dat het bestaan van de egostructuur dualiteit creëert, een scheiding tussen zelf en de ander, de mijne en de jouwe, mens en natuur, innerlijk en uiterlijk. Het ego is geweld; het vereist een barrière, een grens tegenover de ander om te kunnen 'zijn'.

Zonder het ego is er geen oorlog tegen alles. Er is geen hoogmoed, er is geen vergaande natuur om winst te kunnen creëren. Deze externe crisissen in onze wereld weerspiegelen een ernstige innerlijke crises; we weten niet wie we zijn. We zijn volledig geïdentificeerd met onze ego-identiteit, lamgelegd door angsten en we zijn afgesneden van onze ware aard.

Rassen, religies, landen, politieke voorkeuren, een groep waartoe we behoren, versterken allemaal onze ego identiteiten. Bijna elke groep die vandaag de dag op onze planeet bestaat wil haar perspectief claimen als waar en juist, zoals we ook op individueel niveau doen. Door zijn eigen waarheid te claimen, bestendigt de groep zijn eigen bestaan op dezelfde manier als een ego of zelf structuur zich van de ander onderscheid.

Verschillende realiteiten en gepolariseerde geloofssystemen bestaan nu meer dan ooit naast elkaar op aarde. Het is mogelijk dat verschillende mensen, totaal verschillende gedachten en emoties ervaren bij precies dezelfde uiterlijke verschijnselen. Op dezelfde wijze zijn samsara en nirvana, hemel en hel, twee verschillende dimensies die beiden gaande zijn in precies dezelfde wereld. Een gebeurtenis kan voor de ene persoon apocalyptisch zijn, terwijl de ander het ziet als een zegen. Dus wat nu wel duidelijk wordt is dat jouw uiterlijke omstandigheden hoe dan ook, geen invloed hoeven te hebben op je innerlijke wereld. Om Samadhi te realiseren is het nodig om zelfsturend te worden, autonoom te worden, een universum in zichzelf. Jouw ervaring van het leven is niet afhankelijk van veranderende verschijnselen.

Er kan een analogie worden gemaakt met de kubus van Metatron. Metatron wordt genoemd in diverse oude christelijke, islamitische en joodse teksten, en wordt archetypisch gerelateerd aan de Egyptische Neter Thoth, evenals Hermes Trismegistus van Griekenland. Metatron is nauw verbonden met het tetragrammaton. Het tetragrammaton is het fundamentele geometrische patroon, het sjabloon of oorspronkelijke bouwsteen van de fysieke realiteit, die het woord van God of Logos werden genoemd. Hier zien we een twee dimensionale weergave van het figuur, maar als je er op een bepaalde manier naar kijkt zie je een 3D kubus. Zodra je de kubus ziet, is er niets veranderd in het figuur, maar je geest heeft een nieuwe dimensie toegevoegd aan je zienswijze.

Dimensionaliteit of iemands perspectief is gewoon een kwestie van gewend raken aan een nieuwe manier waarop je de wereld waarneemt. Bij het realiseren van Samadhi komen we los van perspectief, vrij om nieuwe perspectieven te creëren omdat we niet meer investeren in of vastzitten aan een bepaald gezichtspunt.

De knapste koppen in de menselijke geschiedenis hebben vaak gewezen op niveaus van denken voorbij de beperkte zelf structuur. Einstein zei: "De echte waarde van een mens wordt in eerste instantie bepaald door de mate en gevoel waarin hij zich bevrijdt van "het zelf". Dus het is niet zo dat het denken en het bestaan van 'het zelf' slecht is, het denken is een prachtig hulpmiddel wanneer de geest in dienst is van het hart. In Vedanta zei men dat de geest een goede dienaar maakt, maar een slechte meester.

Het ego filtert voortdurend de werkelijkheid door middel van taal en labels, en is voortdurend aan het oordelen. Steeds weer voorkeur voor iets anders. Wanneer je geest en zintuigen jou meester zijn, zullen ze eindeloos lijden creëren, eindeloos verlangen en afkeer, sluiten ons op in de matrix van het denken. Als je Samadhi wilt realiseren, noem je gedachten dan niet goed of slecht, maar probeer erachter te komen wie je bent nog voordat je het dacht, nog voordat je iets waarnam. Als alle labels eraf zijn is het mogelijk om dingen te zien zoals ze zijn. Op het moment dat een kind wordt verteld wat een vogel is, en zij geloven wat hen verteld wordt dan zullen ze nooit opnieuw een vogel zien. Ze zien alleen hun gedachten.

De meeste mensen denken dat ze vrij zijn, bewust en wakker. Als je denkt dat je al wakker bent, waarom zou je dan moeilijk doen om datgene te bereiken wat je denkt dat je al hebt? Voordat het mogelijk wordt om te ontwaken, is het noodzakelijk om te accepteren dat je slaapt, in de matrix leeft.

Onderzoek je leven eerlijk, zonder tegen jezelf te liegen. Ben je in staat om je robot-achtige, steeds herhalende levenspatronen te stoppen als je dat wilt? Kun je stoppen met plezier zoeken en pijn vermijden, ben je verslaafd aan bepaald eten, activiteiten, tijdverdrijf? Ben je voortdurend aan het oordelen, de schuld geven, kritiek aan het geven op jezelf en anderen? Zoekt je geest onophoudelijk naar prikkels, of ben je al volledig vervuld door gewoon 'te zijn' in stilte? Reageer je op hoe mensen over jou denken? Ben je op zoek naar goedkeuring, positieve bekrachtiging? Werk je jezelf soms tegen in je leven?

De meeste mensen zullen hun leven vandaag op dezelfde manier ervaren als morgen en over een jaar nog steeds, en over tien jaar ook. Zodra je je robot-achtige aard begint te observeren, raak je steeds verder ontwaakt. Je begint te herkennen van hoe diep dit probleem komt. Je bent helemaal volkomen in slaap, volledig de weg kwijt. Net als de bewoners van de grot van Plato, zullen de meesten die deze waarheid horen niet bereid zijn of in staat zijn hun leven te veranderen, omdat ze gehecht zijn aan hun vertrouwde patronen.

We gaan heel ver in het rechtvaardigen van onze patronen, steken ons hoofd in het zand in plaats van de waarheid onder ogen te willen zien. We willen onze redders, maar we zijn zelf niet bereid om op te staan van het kruis. Wat ben je bereid te betalen om vrij te zijn? Besef dat als je je innerlijke wereld veranderd, voorbereid moet zijn om het uiterlijke leven te veranderen. Je oude structuur en oude identiteit moet de dode grond worden waaruit nieuwe groei komt.

De eerste stap tot ontwaken is te beseffen dat wij geïdentificeerd zijn met de matrix van de menselijke geest, of het masker. Iets in ons moet deze waarheid horen en daarmee wakker geschud worden. Er is een deel van jou, iets tijdloos, dat altijd de waarheid gekend heeft. De matrix van de geest leidt ons af, vermaakt ons, laat ons eindeloos handelen, consumeren, grijpen, in een cyclus van verlangen en afkeer met steeds wisselende vormen, ons weghoudende van ons bewustzijn, van ons evolutionaire geboorterecht wat Samadhi is.

Pathologisch denken is wat we doorgaans doen in het normale leven. Je goddelijke wezen is in slavernij gezet, geïdentificeerd met de beperkte zelf structuur. De grote wijsheid, de waarheid wie je werkelijk bent is diep begraven in je wezen. J. Krishnamurti zei: "Het is niet een mate van gezondheid om goed aangepast te zijn aan een diep zieke maatschappij." Identificatie met de ego geest is de ziekte en Samadhi is het geneesmiddel. De heiligen, wijzen en ontwaakte wezens hebben door de geschiedenis heen allemaal de wijsheid van zelf-overgave geleerd. Hoe is het mogelijk om 'het ware zelf' te realiseren? Als je door de sluier van Maya heen prikt, en het 'illusoire zelf' loslaat, wat blijft er dan over?